

ΕΙΡΗΝΗ ΓΙΑΒΑΖΗ

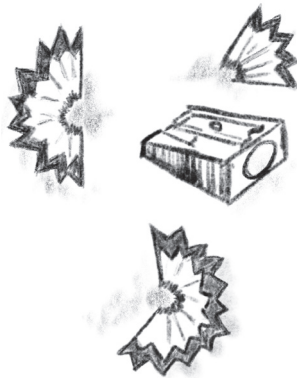
Η ΝΕΦΕΛΗ,
Ο ΚΥΡΙΟΣ Μ ΚΑΙ
ΡΟΜΠΟΤΡΙΣ ΙΒΙ ΤΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ
ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΣΙΣΚΟΠΟΥΛΟΥ

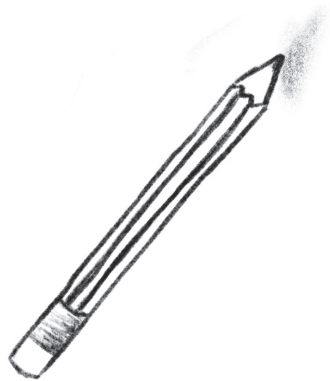

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Ήταν κάποτε ένας Μεγάλος που αποφάσισε να γίνει μικρός. Βέβαια, εδώ που τα λέμε, πριν από αυτό, δεν ήθελε με τίποτα να σταματήσει να είναι Μεγάλος. Αλλά, ακόμη κι έτσι, κάποια στιγμή είχε υπάρξει ένας τόσο δα μικρούλης που δε γνώριζε τίποτε για τον κόσμο των Μεγάλων και δεν ήθελε καθόλου, μα καθόλου, να γίνει ένας από αυτούς. Και ακόμη πιο πίσω...

Μα, τι λέω! Μια ιστορία πρέπει να ξεκινά από την αρχή. Μη χάνετε χρόνο λοιπόν! Γυρίστε σελίδα...

Στη γάτα μου την Κίρκη,
που πάντα με καταφέρνει
να της γράφω ποιηματάκια.
Και φυσικά, στα παιδάκια μου,
το υπέροχο τμήμα της Γ' και Δ' Δημοτικού των Εκπαιδευτηρίων Στ.,
που δυο χρόνια δε μ' άφησαν να ξεχάσω τι υπέροχο πράγμα
είναι να μοιράζεσαι την αγάπη.

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ... Η ΜΙΚΡΗ

Κάποτε, σε κάποια μεγάλη οδό μιας μεγάλης πόλης, ζούσε σε ένα μεγάλο σπίτι ένας κύριος που το επίθετό του ξεκινούσε από Μ. Μη με ρωτήσετε πώς τον έλεγαν. Η αλήθεια είναι πως δεν ξέρω. Θα μπορούσαν να τον λένε κύριο Μπουμπούνα, κύριο Μαούνα, κύριο Μαλλούρα ή, τέλος πάντων, πολλά και διάφορα που δεν μπορώ να φανταστώ αυτή τη στιγμή.

Ο κύριος Μ δεν αποκάλυπτε ποτέ το πραγματικό του επίθετο στους άλλους και συστηνόταν σε όλους ως «κύριος Μ». Αλλά ούτε και το όνομά του αποκάλυπτε, γιατί ήθελε να αποφύγει την τραγική στιγμή που θα τον αποκαλούσε κάποιος με αυτό, κάτι που δε θεωρούσε μόνο αγένεια, αλλά και «ύψιστης παραβατικότητας αδικήμα», όπως σκεφτόταν.

Σας πληροφορώ ότι ο κύριος Μ

είχε όλα τα χαρακτηριστικά ενός μεγάλου. Και επειδή οι μεγάλοι έχουν ένα σωρό παραξενιές, θα σας αναφέρω τις πιο ανόητες και τις πιο ανούσιες απ' αυτές που είχε ο κύριος Μ.

Καταρχάς, στον κύριο Μ δεν άρεσε ποτέ να τραγουδάει. Δηλαδή, όχι πως δεν του άρεσε από πάντα, απλώς, από τότε που μεγάλωσε, θεωρούσε το τραγούδι βαρετή και ξεπερασμένη συνήθεια. Για να καταλάβετε, κάποτε, για κακή του τύχη, βρέθηκε σε μια χορωδία κι έπρεπε να τραγουδήσει το «Σαράντα παλικάρια από τη Λιβαδειά». Τότε συνειδητοποίησε ότι από το λαρύγγι του δεν μπορούσε να βγάλει άλλους ήχους πέραν από αναστεναγμούς, επικριτικά σχόλια και θυμωμένα λόγια. Είχε ξεχάσει πώς να τραγουδά. Αμέσως τα έβαλε με το λαρύγγι του και έκλεισε τα μάτια του σφιχτά για να ξεχάσει τη λέξη «τραγούδι».

Επίσης, στον κύριο Μ δεν άρεσε η βροχή. Προσπαθούσε απεγνωσμένα να καταλάβει για ποιον λόγο χρειαζόταν ένα τέτοιο φυσικό φαινόμενο ο πλανήτης Γη. Ένα φαινόμενο τόσο βάνουσο, που τον ανάγκαζε κάθε φορά που συνέβαινε να παίρνει το λεωφορείο, κάτι που σιχαινόταν, και τον έσπρωχνε να κάνει ένα σωρό πράξεις που είχε ορκιστεί να μην κάνει ποτέ. Όπως, για παράδειγμα, να τρέχει μες στον δρόμο ή να αναζητά υπόστεγο κάτω από τις στάσεις των λεωφορείων ή να δίνει λεφτά σε άστεγους που τύχαινε να συναντήσει στον δρόμο του και, λόγω της βροχής, δεν μπορούσε να τους αποφύγει! Κάθε φορά που αντιλαμβανόταν μια ενοχλητική ψιχάλα να χαϊδεύει τη γυαλιστερή φαλάκρα του, φυσούσε και ξεφυσούσε, γινόταν ακόμα πιο κατσούφης και ήξερε πως η μέρα που θα ακολουθούσε δε θα ήταν καθόλου, μα καθόλου καλή.

Όμως, ποια μέρα θα μπορούσε να είναι καλή για τον κύ-

ριο Μ, που σιχαινόταν το παγωτό (έλεγε πως του παγώνει τον λαιμό και του φέρνει βήχα), που ζαλιζόταν όταν έκανε σβούρες (έλεγε πως παθαίνει ίλιγγο), που δεν άνοιγε ποτέ την πόρτα του για τα κάλαντα των Χριστουγέννων («Θα μου πάρουν τα αυτιά τα παλιόπαιδα!»), που δε χάιδευε ποτέ, μα ποτέ, τις γάτες στον δρόμο («Βρομόγατες! Ποιος ξέρει πόσες αρρώστιες έχουν!»), που αντιπαθούσε τα τρανταχτά γέλια («Είναι ανάγκη να τον ακούνε όλοι;») και τα έντονα χρώματα («Μου προκαλούν πονοκέφαλο!»), που οι βουτιές στη θάλασσα του προκαλούσαν ζάλη, που τρελαινόταν όταν τα πράγματα άλλαζαν θέση, που έλεγε «Καλημέρα» μέσα απ' τα δόντια του, που κατσούφιαζε όταν έχανε τις κάλτσες του... Όπως καταλαβαίνετε, ο κύριος Μ είχε συνεχώς τις μαύρες του κι ήταν πέρα για πέρα ένας αληθινός μεγάλος που πιο πολύ από όλα τον ένοιαζε να παραμείνει μεγάλος και να μην κάνει τίποτα, μα τίποτα, που να αμφισβητεί τη μεγαλοσύνη του.

Τον κύριο Μ τον απασχολούσαν μόνο τα μεγάλα πράγματα, τα μεγάλα σπίτια, τα μεγάλα δωμάτια, τα μεγάλα πλούτη και δεν ήθελε να λαμβάνει υπόψη του τίποτα μικρό, είτε αυτό ήταν παιδάκι είτε ένα τόσο δα μυρμηγκάκι. Πού να ήξερε όμως πως θα άλλαζε τη ζωή του ένα μικρό κορίτσι...

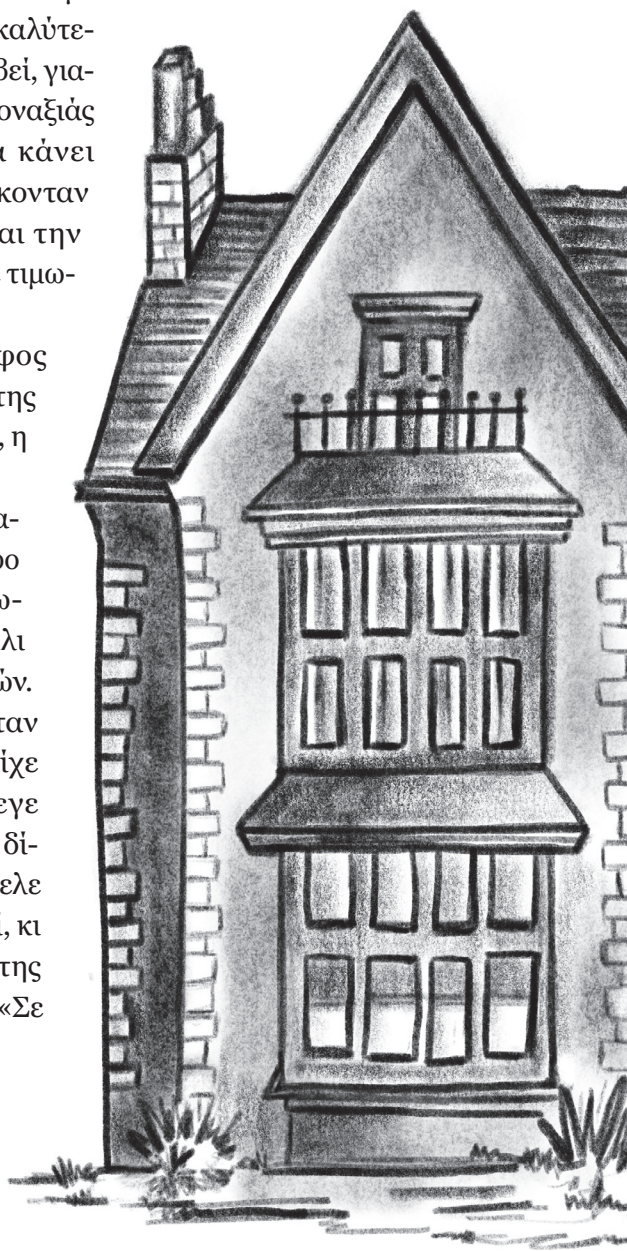
Μια Κυριακή πρωί, σκοτεινή και περιέργη, ένα μικρό κορίτσι ξύπνησε στην άκρη της μεγάλης πόλης. Η Νεφέλη. Έτριψε αποφασιστικά τα μάτια της, ανακάτεψε τα σγουρά μαλλιά της και κατέβηκε να πάρει πρωινό στη μεγάλη τραπέζια του σπιτιού.

Το σπίτι που ζούσε η Νεφέλη ήταν πολύ μεγάλο για τα μέτρα της. Κι όταν, μάλιστα, έλειπαν όλοι –δηλαδή οι γο-

νείς της, γιατί αδέρφια δεν είχε—, το σπίτι έμοιαζε να μεγαλώνει ακόμη περισσότερο και εκείνη ένιωθε ακόμα πιο μικρή μέσα σ' αυτό. Κι ενώ πιο παλιά η μοναξιά την πείραζε και τη στενοχωρούσε, σύντομα κατάλαβε πως ήταν ό,τι καλύτερο μπορούσε να της συμβεί, γιατί εκείνες τις ώρες της μοναξιάς είχε την ελευθερία να κάνει πράγματα που, αν βρισκονταν στο σπίτι οι μεγάλοι και την ανακάλυπταν, θα έτρωγε τιμωρία δύο μηνών!

Αχώριστος σύντροφος σε αυτές τις μοναδικές της στιγμές ήταν η γάτα της, η Σεμέλι.

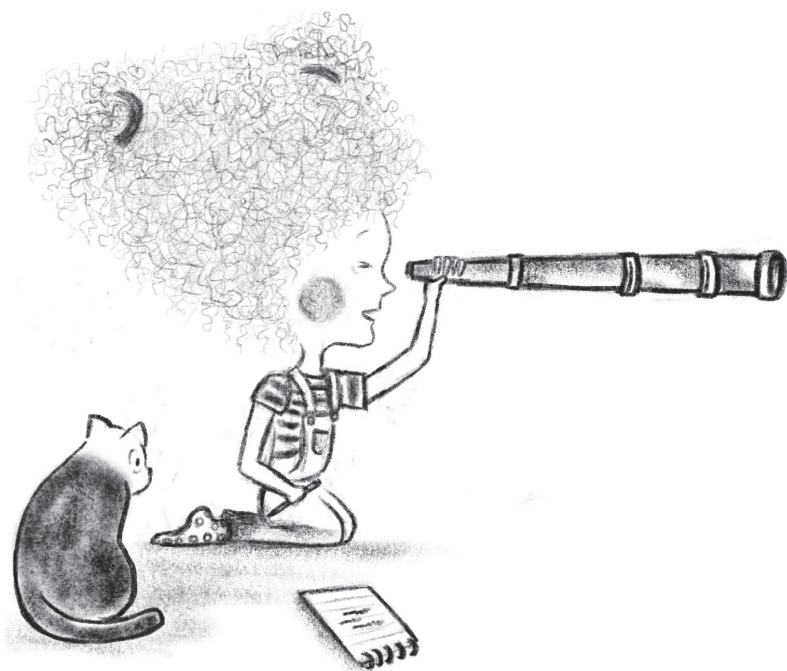
Η Σεμέλι ήταν ένα κατάμαυρο γατί με κατάσπρο κεφάλι, λες και είχε ενωθεί το σώμα με το κεφάλι δύο διαφορετικών γατιών. Η Νεφέλη τής διηγούνταν ώρες ολόκληρες πώς είχε έρθει στη ζωή. Της έλεγε πως στην αρχή είχε μια διδυμη αδερφή που δεν ήθελε ποτέ να την αποχωριστεί, κι έτσι, μέσα στην κοιλιά της μαμάς τους, γίνανε ένα. «Σε

αγαπώ γιατί είσαι γλυκιά σαν μέλι» της έλεγε ξανά και ξανά η Νεφέλη και, παίρνοντας την πρώτη και τις δύο τελευταίες συλλαβές της πρότασης, έφτιαξε το όνομά της: Σε-μέλι.

Οι δυο τους κάνανε πολύ καλή παρέα. Όταν, βέβαια, ήταν κι άλλοι μπροστά, παριστάνανε τις σοβαρές. Τρώγανε με το πιρούνι και το μαχαίρι (η Σεμέλι ήταν από τις ελάχιστες γάτες του κόσμου που χρησιμοποιούσε μαχαιροπίρουνα), χαζεύανε ήσυχα τους περαστικούς από το μπαλκόνι, μάζευαν το δωμάτιο όταν το ζητούσε η μαμά. Όταν όμως έκλεινε η εξώπορτα κι έμεναν μόνες στο σπίτι, ξεκινούσε το πανηγύρι!

Μία ήταν η μεγαλύτερή τους απόλαυση: να παρακολου-

θούν τους άλλους. Συνολικά, είχαν παρακολουθήσει 913 περαστικούς και είχαν ανακαλύψει πολλά κρυφά μυστικά των γειτόνων, γιατί ποτέ δεν ξέρεις πότε θα χρειαστεί να εκβιάσεις έναν γείτονα για να σου πάρει ένα παγωτό χωνάκι. Για παράδειγμα, γνωρίζανε ότι η κυρία Κούλα είχε αδυναμία στα κεφτεδάκια και πάντα έκρυβε μερικά στην ποδιά της για να τα φάει κρυφά από τον άντρα της. Ακόμη, γνωρίζανε ότι ο κύριος Μ, ο γείτονας με το μυστηριώδες όνομα, χρησιμοποιούσε ένα ειδικό γυαλιστικό για το παρκέ ώστε να γυαλίζει καθωσπρέπει η φαλάκρα του. Επίσης, γνωρίζανε ότι, κάθε φορά που έβρεχε, ο κύριος Μ καθόταν όλη μέρα στο παράθυρο με κατεβασμένα τα μούτρα κι όλο κάτι μουρμούραγε. Κάποτε, μάλιστα, η Νεφέλη και η Σεμέλι είχαν πιστέψει ότι αυτός κι η γρουσουζιά του προκαλούσαν τη βροχή!

Κατά τα άλλα, η Νεφέλη ήταν ένα πολύ σοβαρό κορίτσι. Το γραφείο της ήταν πάντοτε τακτοποιημένο και τα μολύβια της παραταγμένα στη σειρά από το μικρότερο στο μεγαλύτερο. Η βιβλιοθήκη της παραφουσκωμένη με τα σπανιότερα βιβλία, λάφυρα από τις βιβλιοθήκες των γονιών της. Η Φλώρα μάλιστα, η πιο δημοφιλής μαθήτριά της τάξης της, την κορόιδευε επειδή τάχα τα είχε διαβάσει όλα. Η φήμη αυτή, μαζί με τα ανυπάκουα σγουρά μαλλιά που φούντωναν στο κεφάλι της Νεφέλης, είχαν οδηγήσει τους συμμαθητές της να τη φωνάζουν «τρελοεπιστήμονα». Ένα παρατσούκλι που δεν της άρεσε καθόλου, μα καθόλου, της Νεφέλης.

Όμως, εκτός από πολύ σοβαρό κορίτσι, η Νεφέλη είχε κι ένα μοναδικό χιούμορ, που την έκανε να ξεκαρδίζεται στα γέλια με διάφορες καταστάσεις στις οποίες οι περισσότεροι δεν έδιναν σημασία. Κι αυτό γιατί της άρεσε να παρατηρεί

τα πρόσωπα και τις συνήθειες των ανθρώπων. Έβρισκε, ασ πούμε, πολύ αστείες τις κυρίες που το κόκκινο κραγιόν τους λέρωνε τα μπροστινά τους δόντια και έσκαγε στα γέλια όταν έβλεπε δεσποινίδες που δεν μπορούσαν να περπατήσουν πάνω στα πανύψηλα τακούνια τους. Έβρισκε αστείους τόσο τους λιγνούς κυρίους που καταβρόχθιζαν τα πάντα, όσο και τους ντροπαλούς γίγαντες. Αστείο ήταν για κείνη κι όταν τα σκυλιά μάλωναν με τις γάτες, όταν οι γάτες μάλωναν με τα σκυλιά ή όταν τα περιστέρια τσακώνονταν για ψιχουλάκια που, τελικά, τα έτρωγαν τα σπουργίτια. Αστείο ήταν, ακόμη, που ο ήλιος τσακωνόταν με το φεγγάρι, αλλά τελικά χόρευαν καθημερινά ο ένας πίσω από τον άλλον. Αστείο ήταν κι όταν τη γαργαλούσαν οι σταγόνες της βροχής ή όταν ο αέρας φώναζε μέσα στα αυτιά της.

Όπως πολύ καλά καταλάβατε, η Νεφέλη ήταν ένα πολύ ιδιαίτερο κορίτσι και ήταν περήφανη γι' αυτό.

